

KRÁLOVSTVO

PREKLIATYCH

Autorka bestsellerov podľa New York Times

KERRI MANISCALCO

Sedem krubov

DIVOKÉ VETRY

RÍŠA GLUTTONY

BÚRKA HRIECHOV

RÍŠA SLOTH

RÍŠA LUST

RÍŠA PRIDE

PLANÚCE HROBKY

BRÁNY PEKLA

RÍŠA WRATH

OHNIVÉ JAZERO

RÍŠA ENVY

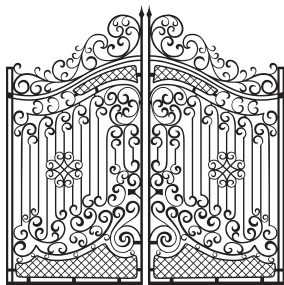
RÍŠA GREED

KRVÁCAJÚCI LES

ČIERNÁ RIEKA

KRÁLOVSTVO HRIEŠNYCH

Kerri Maniscalco

KRÁLOVSTVO PŘEKLIATYCH

Pandora
www.vydavatelstviopandora.cz

2023

Postavy a udalosti v tejto knihe sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami je náhodná a nie je zámerom autora.

Spoločnosť Hachette Book Group podporuje právo na slobodu prejavu a hodnotu autorských práv. Účelom autorských práv je povzbudiť spisovateľov a umelcov, aby vytvárali tvorivé diela, ktoré obohacujú našu kultúru.

Kopírovanie, nahrávanie a šírenie tejto knihy bez povolenia je krádežou duševného vlastníctva autora.

Ďakujeme vám za podporu práv autora.

Kráľovstvo Prekliatych

KINGDOM OF THE CURSED

Copyright © 2021 by Kerri Maniscalco

All rights reserved

Translation © 2023 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design ©Baimieng/Shutterstock.com, crown © P Maxwell;

Photography/Shutterstock.com; roses: © Brigitte Blättler/Getty

Images a Annemari Hyttinen/Getty Images; gate © Guliveris/
Shutterstock.com

Map ©Virginia Allyn

Cover copyright © 2021 by Hachette Book Group, Inc

Slovak Edition © 2023 by Mgr. Lenka Martinková

VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-059-1

ISBN 978-80-8247-060-7 PDF

ISBN 978-80-8247-061-4 EPUB

ISBN 978-80-8247-062-1 MOBI

Pre teba, milý čitateľ. Vždy.

*„Prišiel som,
aby som ťa vzal
na druhý breh,
do večnej tmy,
kde budeš prebývať
v divosti horúčavy
a ľadu.“*

Dante Alighieri, Peklo

SLOVNÍK

- Angelus Morti** – Anjel smrti
- Cannoli** – vyprážené trubičky plnené ricottou
- Crème brûlée** – dezert skladajúci sa z custardu a karamelovej krusty na povrchu
- Crostini** – druh predjedla z malých kúskov grilovaného alebo toastového chleba a rôznych druhov oblohy
- Envy** – Závisť
- Greed** – Lakomstvo
- Grimoár** – magická kniha s popismi čarodejných praktík
- Gluttony** – Obžerstvo
- Il Proibito** – Zakázaná mágia
- Iucundissima Somnia** – Pekné sny
- La Prima Strega** – Prvá čarodejnica
- Luccicare/Luccichio** – aura, žiara
- Lust** – Žiadostivosť
- Malvagi** – Hriešni
- Pride** – Pýcha
- Prosciutto** – druh bravčovej šunky
- Sloth** – Lenivosť
- Transvenio** – presun z jedného miesta na druhé
- Trattoria** – vidiecka reštaurácia
- Uroboros** – starodávny symbol, ktorý zobrazuje hada alebo draka požierajúceho svoj vlastný chvost
- Wrath** – Hnev

V nezvyčajne chladný letný večer, uprostred vyčítania divokej búrky, prišli na svet dvojčatá. Nebol to však začiatok čarovnej rozprávky. Tí, ktorí o tom niečo vedeli, v tom rozpoznali znamenie. Jedno z dievčat malo prísť o svoj smrteľný život, druhé zas zapredať svoju dušu. Tí starší zo sabatu mali určité pochybnosti, ale všetci sa zhodli na tom, že narodenie dvojčiek znamenalo začiatok temných dní. Teraz, keď sa jedna obrátila na Ríšu Wrath a robila si záľusk na diabolský trón, medzitým čo druhá ležala s vytrhnutým srdcom obklopená smrťou, si šepkali o novom pro-roctve, takom, ktoré malo odsúdiť na zatratenie aj čarodejnice, aj démonov.

Poznámky z grimoáru di Carlo

NIEKEDY DÁVNO

Kedysi, počas jedného prekliateho úsvitu kráčaľ kráľ chodbami svojho hradu. Jeho kroky burácali až tak, že sa dokonca aj tie ne rozutekali, aby si ich nevšimol. Mal zlú náladu a čím viac sa k nej približoval, tým viac potemnievala. Jej pomstu vycítil oveľa skôr, ako vstúpil do tohto krídla hradu. Pred vchodom do trónnej sály sa to hemžilo ľuďmi ako v rozzúrenom dave, ale on tomu nevenoval pozornosť. Čarodejnica bola pre túto krajinu pohromou.

Takou, ktorú by okamžite zlikvidoval.

Keď roztvoril dvojkridlové dvere, spomedzi lopatiek mu vyšľahli plamenné strieborné krídla. Narazili do steny a drevo takmer rozštíepili napoly, no votrelkyňa sa ani nenamáhala pozrieť tým smerom. Lenivo sa rozvalovala na tróne. Jeho tróne.

Odmietla sa pozrieť jeho smerom. Hladkala si nohu tak, ako by to možno robil pozorný milenec svojej dychtivej partnerke. Šaty jej od členka až po bok odhaľovali hladkú pokožku. Lenivými pohybmi si kreslila kruhy po lýtku, prehýbajúc chrbát, keď si prstami zašla vyššie. Jeho prítomnosť jej nijako nezabránila v tom, aby si nehanebne neprechádzala po vonkajšej strane stehien.

„Vypadni.“

Čarodejnica na neho upriamila svoju pozornosť.

„Rozhovor plný logiky a argumentov u teba nezabral. Teraz mám pre teba inú, dosť lákavú ponuku.“ Cez tenký materiál šiat sa pomaly dotýkala vrcholkov prs, a keď sa naňho drzo zahľadela, pohľad jej oťažel. „Vyzleč si nohavice.“

Prekrížil si ruky na hrudi, na tvári mal hrozivý výraz. Ani jeho stvoriteľ by ho nedokázal prinútiť podľahnúť jeho vrtochom. A ona? Mala ďaleko od jeho stvoriteľa.

„Vypadni,“ zopakoval. „Odíď, nechci, aby som ťa k tomu *prinútil*.“

„*Skús to*.“ Jediným neludsky pôvabným pohybom sa postavila. Jej dlhé strieborné šaty sa leskli ako meč, ktorý pretína nebesá. Akákoľvek ďalšia snaha o zvädzanie zmizla v nenávratne. „Dotkni sa ma a zničím všetko, čo ti je drahé. Vaše veličenstvo.“

Jej tón sa zmenil na posmešný, akoby nebol hoden titulu ani úcty.

Rozosmial sa a ten zvuk bol rovnako desivý ako dýka, ktorú mala zrazu pritlačenú na svojom štíhlom hrdle. Nebola jediná, kto bol obdarený neuveriteľnou rýchlosťou.

„Zdá sa, že sa mylíš,“ takmer zavrčal. „Nič mi nie je drahé. Chceme, aby si z tejto ríše odišla ešte pred súmrakom. Ak to dovedy neurobiš, vypustím svoje pekelné psy. Keď budú s tebou hotové, všetky zvyšky hodím do Ohnivého jazera.“

Čakal, kým zacíti jej strach. Ona sa však hodila dopredu a jedným brutálnym pohybom si dýkou prerezala hrdlo. Krv poľfkala jej lesklé šaty, roztiekla sa po hladkej mramorovej podlahe, zašpinila mu manžety. Zovrel čeľusť a utrel dýku.

Jej nový hrozivý náhrdelník ňou vôbec neotriasol. Odstúpila od neho a jej úsmev bol zlovestnejší ako ten najhorší úsmev jeho bratov. Rana sa jej sama od seba zacelila.

„Si si tým istý? Neexistuje *nič*, po čom túžiš?“ Keď neodpovedal, jej podráždenosť vzplanula. „Možno sú tie chýry predsa len pravdivé. V tej svojej obrnenej hrudi nemáš žiadne srdce.“ Obišla ho dookola a sukňou za sebou maľovala krvavú stopu po kedysi nedotknutej podlahe. „Možno by sme ťa mali rozrezať a jednoducho sa na to pozrieť.“

Pozrela na nezvyčajné strieborné a biele horiace krídla šľahajúce z jeho chrbta a jej úsmev sa zmenil na krutý. Krídla boli jeho obľúbenou zbraňou a on vítal prudkú, bielu horúčavu, ktorá nútila jeho nepriateľov vydesene cúvať, padať na kolená a roniť krvavé slzy.

Jedným rýchlym lusknutím jej prstov zmenili farbu na popolavú a zmizli.

Zmocnila sa ho panika, keď sa ich pokúsil privolať a nepodarilo sa mu to.

„Ten trik je taký odporný ako sám diabol.“

Keď vyslovila svoje zaklínadlo, jej hlas bol mladý, a zároveň starý. Zahrešil. Samozrejme. Preto preliala krv, bola to obeta jednej z jej nemilosrdných bohýň.

„Od dnešného dňa sa touto krajinou bude šíriť kliatba. Zabudneš na všetko okrem svojej nenávisti. Láska, dobrota... všetko dobré v tvojom svete zanikne. A keď spoznáš pravé šťastie, ver, že ti zoberiem všetko, čo miluješ.“

Bezvýsledne sa snažiac privolať svoje krídla, sotva počul, čo tmavovlasá čarodejnica hovorí. Nech už urobila čokoľvek, jeho milované zbrane boli preč.

Zrak mu zakalila túžba po krvi, ale silou vôle sa ovládol. Z mŕtvej čarodejnice by nebol žiaden úžitok, najmä ak dúfal, že sa mu niekedy podarí získať späť to, čo mu bolo ukradnuté.

Tľoskla sklamane jazykom. Očakávala, že vypustí svoju vnútornú príšeru, keď jej bude odpovedať. Nestalo sa. Začala sa od neho odvracať, ale on sa ani len neobťažoval vyraziť za ňou.

Prehovoril, jeho hlas bol temný a tichý ako noc.

„Mýliš sa.“

Zastavila sa a obzrela sa cez plece.

„Och?“

„Diabol je síce odporný, ale nerobí žiadne triky.“ Jeho úsmev bol stelesneným pokušením. „Vyjednáva.“

Po prvý raz sa zdalo, že čarodejnica zneistela. Myslela si, že ona je tá najzákernejšia a najsmrteľnejšia. Zabudla, v čej trónnej sále stojí a ako sa na tú prekliatu vec vydriapal. S nesmiernym potešením jej to pripomenie.

Toto bolo Kráľovstvo Hriešnych a *on* tu všetkým vládol.

„Chceš sa dohodnúť?“

JEDEN

Peklo nebolo také, ako som očakávala.

Rozochvene som sa nadýchla, nevšímajúc si zradného princa hnevu po svojom boku. Okolo mňa sa vznášal dym démonickej mágie, ktorú použil, aby nás preniesol sem. Do Siedmich kruhov.

Počas tej krátkej chvíle cestovania z jaskyne v Palerme do tejto ríše, som si predstavovala rôzne verzie nášho príchodu. Každá nasledujúca bola horšia ako tá predchádzajúca. Kaskáda ohňa a síry, padajúca priamo na mňa, horiace plamene taviace telo a spaľujúce dušu, obnažiac ma až na holé kosti. Nič také sa nedialo. Paradoxne som bojovala s náhlou triaškou.

Cez hustý dym a hmlu sa mi podarilo rozoznať múry vytesané zo zvláštneho nepriehľadného drahokamu, ktoré sa týčili do výšok, kam som už nedovidela. Boli tmavomodré, sivé, miestami čierne, akoby tá najtemnejšia časť mora vystúpila v obrovskej vlne a na mieste stuhla.

Po chrbte mi prebehol mráz. Odolala som nutkaniu vdýchnuť si do rúk teplý vzduch alebo sa obrátiť k Wrathovi, aby ma utešil. Nebol mojím priateľom, a už vôbec nebol mojím ochrancom. Bol presne takým, ako opísal jeho brat Envy. Najhorší zo siedmich démonických princov.

Netvor medzi zvermi.

Nemôžem si dovoliť zabudnúť na to, čím je. Jeden z Hriešnych. Jeden z tých nesmrteľných bytostí, ktoré pre diabla kradli duše, sebecké polnočné kreatúry, pred ktorými varovala moja stará mama mňa a moje dvojča po celý život. Ja som dobrovoľne sľúbila, že sa vydám za ich kráľa, princa Pridea, aby som ukončila kliatbu. Alebo som ich v to aspoň nechala veriť.

Kovový korzet, ktorý mi dal môj budúci manžel, bol v mrazivom vzduchu neznesiteľne studený, vrstvy mojich tmavých trblietavých

sukní boli až príliš ľahké na to, aby mi poskytli aspoň akú takú ochranu a teplo, a moje topánky, tie boli len kúskami čierneho hodvábu s tenkými koženými podrážkami.

V žilách mi prúdil ľad. Nemohla som si pomôcť, ale pripadalo mi to ako ďalší podlý plán, ktorý vymyslel môj nepriateľ len preto, aby ma znepokojil.

Pred tvárou sa mi ako duchovia vznášali obláčiky dychu.

Strašidelné, éterické.

Znepokojujúce.

Bohyňa nad nami! Naozaj som v Pekle. Ak sa ku mne démonickí princovia nedostanú skôr, určite ma zabije Nonna Maria, ak zistí, že som upísala svoju dušu Prideovi. *Krv a kosti*. Diablovei.

V mysli sa mi vynoril obraz zvitku, ktorý ma viazal k Ríši Pride. Nemohla som uveriť, že som tú zmluvu podpísala krvou. Aj keď som predtým bola skalopevne presvedčená, že sem, do tohto sveta preniknem a pomstím vraždu svojej sestry, teraz som tu stála a cítila sa absolútne nepripravená.

Nech už bolo *tu* čokoľvek, nezdalo sa, žeby sme sa dostali do niektorej zo siedmich kráľovských ríš démonov. Nevieam prečo, ale myslela som si, že Wrath mi túto cestu uľahčí.

„Čakáme na príchod môjho snúbenca?“

Ticho.

Nepríjemne som sa zavrtela.

Dym bol stále dosť hustý, zakrýval mi výhľad, a keď môj démonický sprievodca odmietal prehovoriť, moja myseľ ma začala dráždiť čoraz širšou škálou vynaliezavých obáv. Vedela som len, že Pride čaká a svoju nevestu si osobne vyzdvihne.

Nastrážila som uši a snažila sa zachytiť nejaký zvuk. Aspoň nejaký. Okrem zúrivého tlkotu môjho srdca však nebolo počuť nič.

Žiadne výkriky večne mučených, prekliatych a zatratených duší. Obklopovalo nás absolútne, znervózňujúce ticho. Na duši som cítila ťažobu. Akoby sa všetka nádej pred tisícročím vytratila a zostalo len drvivé ticho zúfalstva. Bolo by také ľahké jednoducho sa vzdať, ľahnúť

si a nechať do seba vniknúť temnotu. Táto ríša bola zhmotnená zima v celej svojej drsnej, nemilosrdnej kráse.

A to sme ešte ani neprešli bránami...

Zachvátila ma panika. Tak veľmi som sa chcela vrátiť do svojho mesta obklopeného morom, bozkávaného vzduchom, preplneného veselými ľuďmi, až ma rozbolelo v hrudi. Ale už som sa rozhodla. Nech sa deje čokoľvek, dotiahnem to do konca. Vittoriin skutočný vrah bol stále niekde vonku. A ja by som aj tisíckrát prešla bránou Pekla, len aby som ho našla. Priestor môjho pôsobenia sa zmenil, ale môj konečný cieľ nie.

Zhlboka som sa nadýchla, vlna emócií pomaly upadala.

Dym sa konečne rozplynul a odhalil mi prvý, nerušený pohľad na podsvetie.

Boli sme sami. V jaskyni, podobnej tej, ktorú sme opustili vysoko nad morom v Palerme, na mieste, kde som pred takmer dvoma mesiacmi vytvorila kruh z kostí a prvýkrát privolala Wratha, ale zároveň takej odlišnej, až sa mi z tej cudzej krajiny dvíhal žalúdok.

Odnikiaľ zhora k nám preniklo niekoľko strieborných lúčov mesačného svetla. Nebolo ich veľa, ale poskytovali dostatok svetla, aby som okolo seba videla pustú, skalami posiatu zem lesknúcu sa mrazom.

Niekoľko metrov odo mňa sa týčila hrozivá vysoká brána, podobná tichému princovi, ktorý stál vedľa mňa. Stĺpy, vytesané z obsidiánu, znázorňovali mučených a brutálne zabíjaných ľudí a lemovali dvoje dverí. Celé boli vytvorené z lebiek. Ludských. Zvieracích. Démonických. Niektoré s rohmi, iné s tesákmi. Bolo to znepokojujúce. Zamerala som sa na niečo, o čom som sa nazdávala, že je to rukoväť. Lebka losa s obrovským parožíom pokrytým mrazom.

Wrath, mocný démon vojny a zradca mojej duše, sa pohol. Drobná iskra podráždenia ma prinútila pozrieť sa jeho smerom. Ten prenikavý pohľad a studený výraz tváre si už na mne dokonale nacvičil. Chcelo sa mi vytrhnúť mu srdce a dupnúť po ňom, aby som z neho dostala aspoň *náznak* emócie. Čokoľvek by bolo lepšie ako ľadová ľahostajnosť, ktorú teraz prejavoval.

Bol proti mne v momente, keď mu to vyhovovalo. Sebecký tvor. Presne taký, pred akými ma Nonna varovala. A ja som bola hlúpa, keď som verila v opak.

Hľadeli sme na seba hodnú chvíľu.

Tu, v prítmí podsvetia, sa jeho tmavo zlaté oči leskli ako rubínová koruna na hlave. Čím dlhšie zostávali naše pohľady uväznené bojom, tým rýchlejší pulz som mala. Jeho zovretie mierne zosilnelo. Až teraz som si uvedomila, ako silno mu zvieram ruku ja. Hánky som mala celé biele. Pustila som ho a odstúpila som.

Netušila som či bol nahneváný, pobavený alebo dokonca rozzúrený. Jeho výraz sa nemenil, bol rovnako ťaživý, ako keď mi pred pár minútami ponúkal zmluvu s Prideom. Ak chcel, aby to medzi nami vyzeralo teraz takto, dobre. Nepotrebovala som ho, a ani nechcela. Mohla by som povedať, nech tiahne rovno do Pekla, ale tam sme už obaja boli.

Sledoval, ako som sa snažila ovládnuť svoje myšlienky. Snažila som sa pôsobiť strnulo, pokojne, aj keď som sa tak zďaleka necítila. Bolo to zbytočné, pretože on dokázal vycítiť moje emócie úplne presne. Pozrela som sa naňho.

Pokúsila som sa napodobniť tohto démonického princa a prehovorila som s čo najprísnejším tónom.

„Domnievam sa, že ideme k neslávne známym pekelným bránam.“

Pokrčil tmavé obočie, akoby sa pýtal, či je to *to* najlepšie, čo som dokázala vymyslieť.

Hnev nahradil strach. Aspoň na niečo bol ešte dobrý.

„Je diabol až príliš vznešený a mocný, aby sa stretol so svojou budúcou kráľovnou tu? Alebo sa bojí vlhkej jaskyne?“

Vo Wrathovom ostrom úsmeve bolo cítiť zlomyseľné potešenie.

„Toto nie je jaskyňa. Je to prázdnota mimo Siedmich kruhov.“

Položil mi ruku na chrbát a viedol ma vpred. Bola som taká šokovaná príjemným pocitom a nežnou intimitou jeho konania, že som pred jeho dotykcom neuhla. Kamienky pod našimi nohami sa pohli, ale nevydali žiaden zvuk. Nedostatok hluku bol natoľko rušivý, že som takmer stratila rovnováhu. Wrath ma chytil a potom pustil.

„Toto je miesto, kam sa aj hviezdy boja vstúpiť,“ zašepkal mi pri uchu. Jeho teplý dych bol v kontraste s mrazivým vzduchom. Zachvela som sa. „Ale diabol *nikdy*. Temnota je ním zvädzaná. Rovnako ako strach.“

Hánkami mi prešiel po chrbtici, vyvolalo to ďalšiu vlnu zimomriavok. Dych sa mi zatajil. Otočila som sa a odstrčila mu ruku.

„Vezmi ma za Prideom. Som unavená z tvojej spoločnosti.“

Zem pod nami dunela.

„Tvoja pýcha sa v tú noc, keď si preliala krv a privolala ma v tom kruhu kostí, neobjavila. Objavil sa tam tvoj hnev. Tvoja zúrivosť.“

„To je síce pravda, *vaša výsosť*, ale na zvitku, ktorý som podpísala, stálo *Ríša Pride*, nie?“

Pristúpila som bližšie, srdce mi búšilo, keď som sa vtlačila do jeho priestoru. Teplo jeho tela ma obklopovalo ako slnečné lúče, hrejivé a lákavé. Pripomínalo mi to domov. Pohltila ma nová bolesť v hrudi. Naostrila som si jazyk ako čepeľ a zamierila som priamo na jeho ľadové srdce v nádeji, že preniknem cez múr, ktorý medzi nami tak zručne postavil. Či už sa mýlim, alebo nie, chcela som mu ublížiť tak, ako jeho zrada ranila mňa.

„Preto som si vybrala diabla, nie teba. Aký je to pocit, keď vieš, že budem radšej na večnosť spať s netvorom, ako by som sa mala znova podvoliť *tebe*, princ Wrath?“

Jeho zrak klesol k mojim perám. Zotrval tam. V jeho očiach sa objavil zvodný záblesk, keď som mu opätovala jeho láskavosť. Možno si to nepriznal, ale chcel ma pobožkať. Ústa sa mi skrivilili do zmyselného úsmevu. Konečne stratil tú chladnú ľahostajnosť. Škoda, že pre neho som teraz zakázaným územím.

Ešte chvíľu sa pozeral a prehovoril smrteľne pokojným tónom.

„Ty si si vybrala diabla?“

„Áno.“

Stáli sme dosť blízko, aby sa náš dych miešal. Odmietla som ustúpiť. A on tiež.

„Ak si to želaš, povedz to tu, v tejto ríši. Vlastne,“ vytiahol dýku z vnútra saka, „ak si si taká istá diablom, zlož krvavú prísahu. Ak je pýcha tvoj hriech, myslím, že to neodmietneš.“

V jeho pohľade horela výzva, keď mi podával čepeľ rukoväťou dopredu. Chytila som jeho dýku a pritlačila som ostrý kov do špičky prsta. Wrath si prekrížil ruky na hrudi a vrhol na mňa prázdny pohľad. Neveril, že to urobím. Možno to *bola* moja prekliata pýcha, ale tak trochu som mala pocit, že vo mne zúri môj temperament, keď som si pichla do prsta a podala hadiu čepeľ späť. Už som podpísala zmluvu s Prideom, teraz nebol dôvod váhať. Čo sa stalo, stalo sa.

„Ja, Emilia Maria di Carlo, si slobodne volím diabla.“

Jediná kvapka krvi sa rozprskla po zemi a spečatila tak sľub. Prešunula som svoj pohľad na Wratha. V hĺbke jeho očí niečo vzplanulo, ale odvrátil sa skôr, ako som stihla prečítať, čo to bolo. Dýku si zastrčil do saka a pobral sa k bráne, zanechávajúc ma osamote na okraji ničoty.

Rozmýšľala som, že utečiem, ale nebolo kam.

Ešte raz som sa obzrela a ponáhľala som sa za ním. Teraz som kráčala vedľa neho. Objala som sa rukami, zúfalo sa snažiac zastaviť narastajúce chvenie. Iba čo som sa chvela ešte viac. Wrath si so sebou vzal svoje teplo a kovový vrch korzetu sa mi teraz novou silou zahryzol do kože. Ak by sme zostali vonku dlhšie, zamrzla by som. V myšlienkach som sa snažila vyvolať pocit tepla a pokoja.

Takú zimu som zažila len raz. V severnom Taliansku, bola som mladá a nadšená zo všetkého toho snehu naokolo. Myslela som si vtedy, že je to romantické, ale teraz som videla pravdu. Bolo to krásne nebezpečné.

Podobne ako môj súčasný spoločník na cestách.

Zuby mi drkotali ako malé kladivká a bol to jediný hluk v prázdnote.

„Ako to, že sa navzájom počujeme?“

„Pretože si to želám.“

Arogantné zviera. Rozochvene som vydýchla. Malo to vyznieť podráždene, ale obávala som sa, že to len prezradilo, ako veľmi mi bola zima. Vo vzduchu sa zjavil ťažký zamatový plášť a ovinul sa mi okolo pliec. Neviem, odkiaľ ho Wrath vykúzlil, ale bolo mi to jedno.

Pritiahla som si ho pevnejšie a bola som vďačná za jeho teplo. Otvorila som ústa, aby som démonovi poďakovala, ale zastavila som sa rýchlym vnútorným pokrútením hlavy. Wrath nekonal z láskavosti,

ba ani z rytierstva. Zrejme to urobil len preto, aby som neumrela skôr, ako splní svoju misiu.

Ak si dobre spomínam, to, že odovzdá moju dušu Prideovi, ho vyslobodí z podsvetia. Niečo, čo si podľa jeho slov cení nadovšetko.

Musí to byť pre neho výnimočné a úžasné. Jeho pobyt tu sa skončí práve vtedy, keď sa môj začne. A jediné, čo musel urobiť, bolo zradiť ma a tak si zabezpečiť splnenie svojej najväčšej túžby.

Domnievam sa, že som to pochopila celkom presne.

Wrath kráča k bráne a už sa ani neunúval pozrieť mojim smerom. Pritisol ruku na najbližší stĺp a zašepkal slovo v cudzom jazyku, príliš potichu, aby som ho počula. V jeho dlani pulzovalo zlaté svetlo a prúdilo do čierneho drahokamu.

O chvíľu neskôr sa brána pomaly otvorila. Nevidela som, čo sa nachádza za ňou. Moja myseľ si ihneď začala nahovárať tie najhroznejšie veci. Démonický princ mi neponúkol žiadne formálne pozvanie, vykročil k otvoru a vôbec ho nezaujímalo, či ho nasledujem.

Zhlboka som sa nadýchla a obrnila som svoje nervy. Bez ohľadu na to, čo nás čaká, urobím, čo budem musieť, aby som dosiahla svoje ciele. Zavinula som sa do svojho plášťa a vyrazila vpred.

Wrath sa zastavil na prahu podsvetia a konečne sa na mňa znova pozrel. Jeho výraz bol drsnejší ako tón, ktorý ma prinútil okamžite zastaviť.

„Jedno upozornenie.“

„Práve vstupujeme do Pekla,“ povedala som sardonicky. „Na upozornenie je už trochu neskoro.“

Nepobavilo ho to.

„V Siedmich kruhoch platia tri pravidlá, ktoré treba dodržiavať. Po prvé, nikdy neodhaľuj svoje skutočné obavy.“

To som nemala v pláne.

„Prečo?“

„Tento svet sa obráti naruby, aby ťa mučil.“ Otvorila som ústa, ale on zdvihol ruku. „Po druhé, ovládaj svoje túžby, inak ťa budú dráždiť ilúziami, ktoré si ľahko pomýliš s realitou. Skúsila si, aké to je, keď si stretla Lusta. Každá z tvojich túžob tu bude desaťnásobne väčšia, najmä keď vstúpime do Chodby hriechu.“

„Chodba hriechu.“ Nepoložila som to ako otázku, ale Wrath aj tak odpovedal.

„Noví poddaní kráľovstva sú skúšaní, aby sa zistilo, s ktorým kráľovským domom sa najlepšie zhoduje ich dominantný hriech. Pri prechode zažiješ isté... poháňanie... emóciami.“

„Upísala som svoju dušu Prideovi. Prečo je potrebné zistiť, kam sa najlepšie hodím?“

„Ži dosť dlho na to, aby si túto odpoveď našla sama.“

Prehltla som narastajúce nepríjemné pocity. Nonna nás vždy upozorňovala, že tie zlé správy prichádzajú v trojiciach, a to znamenalo, že to najhoršie ešte len príde.

„Tretie pravidlo je...“

Jeho pozornosť skĺzla na prst, do ktorého som sa pichla.

„Buď opatrná, keď uzatváraš pokrvné dohody s princom z Pekla. A za žiadnych okolností by si nemala uzatvárať zmluvu s diablom. Čo je jeho, je jeho. Len blázon by s ním bojoval alebo ho k niečomu vyzýval.“

Začala som zuby. Skutočné podvodné hry sa zjavne začali. Jeho varovanie mi nejasne pripomenulo poznámku z nášho rodinného grimoáru. Ako sme k týmto vedomostiam prišli? Zahнала som myšlienky do úzadia a namiesto toho som sa sústredila na svoj rastúci hnev.

Nepochybne podnecoval moje emócie svojou rovnomennou mocou. Rozzúrilo ma to ešte viac.

„Upísať sa dušou celkom nestačilo. Tak si sa uchýlil k úskokom. Aspoň máš svoje zásady.“

„Jedného dňa to budeš považovať za láskavosť.“

Nebolo to pravdepodobné. Zranenú ruku som zovrela v päst. Naše pohľady sa opäť stretli a kútiky jeho zmyselných úst sa nadvihli do úsmevu. Nepochybne vycítil môj rastúci hnev.

Jedného dňa, už čoskoro, ho za to prinútim zaplatiť.

Venovala som mu oslnivý úsmev a predstavovala som si, aký dobrý pocit to bude, keď ho konečne zničím. Jeho výraz sa zmenil a naklonil hlavu. Akoby čítal každú moju myšlienku a emóciu a potichu prisľúbil, že urobí to isté. V tejto nenávisti sme boli zajedno.

Vydržala som jeho intenzívny pohľad a prikývla som, vďačná za jeho zradu. Bolo to naposledy, čo som naletela na jeho klamstvá. S trochou šťastia to však bude znamenať jediné, že mi naletí on a tiež jeho podlí bratia. Musím svoju úlohu zohrať dobre, inak skončím mŕtva ako ostatné čarodejnícke nevesty.

Prešmykla som sa okolo neho a prešla som pekelnou bránou, akoby mi patrila.

„Vezmi ma do môjho nového domova. Som pripravená privítať svojho drahého manžela.“